

sens parti ved enhver given lejligheden siger skal have lov at bestemme, skulle have gjort noget for det her. Men de har ingenting gjort, og derfor bliver man altså nødt til at gøre det ved lov.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Specielt fru Pia Kjærsgaard benyttede sin gammelkendte metode med at manipulere med citater.

Jeg sagde ikke, at jeg var træt af det borgerlige Danmark, jeg sagde, jeg var træt af det borgerlige Danmarks passivitet. Jeg var dødtræt af, og det er jeg stadig væk, at man overlader socialpolitikken, arbejdsmarkedspolitikken og miljøpolitikken til venstrefløjen og lader dem stå med alle bannerne i stedet for at lade det borgerlige Danmark komme i front. Det var det, jeg sagde, og at en Konservativ og en Folkepartidame ikke kan finde ud af at lytte efter, hvad der bliver sagt fra talerstolen her, er jo bare trist.

Så vil jeg godt bare lige kvittere til De Konservative og sige: Nu kan det måske i øjeblikket være svært at se, hvor det borgerlige Danmark er. Mig bekendt er det Venstre, De Konservative, Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti, der sammen med Enhedslisten og SF tvinger regeringen til en fuldstændig usaglig og urimelig indsats omkring transporten for de studerende; mig bekendt var det de samme partier, der i går i fællesskab stod bag en dagsorden; og mig bekendt har vi senere i dag et forslag til behandling, hvor den nye flotte alliance i dansk politik, nemlig Venstre og SF, har fremsat fælles forslag.

Så kan man godt komme til os andre og brokke sig over, hvad det er, vi går rundt og gør, men jeg synes nu nok, at mønsteret i de seneste måneder, hvor det er vigtigere at drille regeringen og vigtigere at samle venstrefløjen og Venstre og De Konservative i angreb på regeringen, er en linje, som må få det borgerlige Danmark til at ryste på hovedet.

Så er der nogen her, der dyrker partipolitik, og er der nogen her, der sælger det borgerlige Danmark til fordel for nogle små gevinster ved at drille en regering, så er det Venstre og De Konservative, for de vil gå med til hvad som helst, bare de kan komme til at drille en minister.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Da jeg hørte hr. Tom Behnke sige, at han gik ud fra, at regeringen ville stemme for det her lovforslag, besluttede jeg, at der hellere måtte siges et par ord. I hvert fald kan Socialdemokratiet ikke stemme for ændringsforslaget.

Jeg undrer mig lidt over den argumentation, der anvendes fra i hvert fald Venstres og De Konservatives side, for husker jeg førstebehandlingen ret, var det et væsentligt argument imod lovforslaget, at det var noget, som arbejdsmarkedets parter burde regulere.

Men så går man på jagt efter noget, der kan bringe os andre, der har hæderlige formål med det her lovforslag, lidt i miskredit, og udvælger sig foreningsbestemmelsen som kampområde. Og så brister logikken, for man udvælger sig det, der af hr. Lars Løkke Rasmussen kaldes det væsentligste forskelsbehandlende område på arbejdsmarkedet, nemlig foreningsspørgsmålet, som det største, og det vil man gerne lovgive om. Men når det drejer sig om at forsøge at forebygge og modvirke diskrimination af etnisk karakter og i en række andre situationer, som givet forekommer i et hav af tilfælde på landets arbejdspladser, så nøjes man med at overlade det til arbejdsmarkedets parter.

Jeg forstår ikke logikken, og jeg er tilbøjelig til at give hr. Peter Duetoft ret i, at man forfølger andre formål end de hæderlige og de seriøse, der er lagt ind i det lovforslag.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil da godt genoptage den lettere afsporing af debatten, som hr. Peter Duetoft kom ind på. Jeg ved ikke rigtig, hvad formålet fra hr. Peter Duetofts side er, men der er da ikke nogen tvivl om, at hvis et flertal i fornuftige sammenhænge kan få regeringen i mindretal, jamen så er det da ganske fint. Hvis man kunne komme så langt, at regeringen måtte gå af, så ville det være helt fint efter Dansk Folkepartis opfattelse.

Men tilbage til forslaget. Jeg skal blot henvise til, at ministeren dels i svar på skriftlige spørgsmål, dels i svar fra Folketingets talerstol har udtalt, at en arbejdsgiver principielt kan foretrække en dansk statsborger frem for en udenlandsk statsborger ved ansættelse af en medarbejder. Sådan er det, og sådan vil det åbenbart blive ved med at være, selv om det her forslag bliver vedtaget, og det kan man jo slet ikke være utilfreds med.